

δόνας μύρραν, ἀλόην καὶ κιννάμωμον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ κλίνη ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀνακλιντρον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύοντο οἱ ἀπυθνηζότες ἐν καιρῷ ἡμέρας. Τὰ προσκεφάλαια ἐπετίθεντο εἰς τὴν κλίνην μόνον τῆς νυκτός, ἐπληραῦντο δὲ ἐρίων, βράμβακος, ἐνίοτε δὲ περῶν καὶ λεπτοῦ χνοῦ πτίλων. Σημειωτέον πρὸς τούτοις, ὅτι οὔτε αἰκλῖναι αἰ σιδηραῖ εἶνε ἐφεύρημα τῶν νεώτερων, οὔτε τὰ στρώματα καὶ αἰ ἐλαστικαὶ σπείραι· τὰς τελευταίας ταύτας ἐπιλοπόνουν οἱ Αἰγύπτιοι οὐχὶ ἐκ χάλυδος, ἀλλ' ἐκ καλάμων ἢ κλάδων φοίνικος. Τοῦ Ἑσέρου ἡ ἀργυροπούς κλίνη μετὰ τῆς ἐξ ἀνθῶν πεπλεγμένης ἀψίδος καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων τῆς κοσμητικῆς τέχνης ὑπάρχει τοῖς πᾶσι γνωστὴ ἐκ τοῦ Ἡροδότου. Οἱ Ἕλλητες τῶν ἀρχαιότερων χρόνων ὀλίγον ἐφοροντο περὶ μαλακῆς κλίνης, ὅτι ἐφαντάζοντο ὅτι ἐκθλύνεται ὁ ἀνιστάμενος τῆς πρωίας καὶ μὴ πονῶν τὰ ὅσα ἔνεκεν τοῦ σκληροῦ τῆς αἰωνμῆς. Βραδύτερον ἐνόησαν τὴν ἄξιαν τῆς κλίνης καὶ προσβίβασαν τὴν τέχνην εἰς τελειότητα διὰ τῆς ἐμφυτοῦ φιλοκαλίας τῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι οὐ μόνον ἐμπίθησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπερηκόντισαν τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ τρυφῇ· «καὶ αὐριον εἶναι ἡμέρα», ἔλεγεν ὁ Κικέρων ἀνακλινόμενος μετὰ τὸ ἄριστον ἐπὶ μαλακῆς κλίνης. Ἰδιαίτερον τῆς Ῥωμαϊκῆς κλίνης χαρακτηριστικὸν ἦν τὸ μέγα ὕψος, δι' ὃ πολλοὶ ἠναγκάζοντο γὰ μεταχειρίζονται θρανία ὅπως ἀναβῶσι· συνήθει· ὑπῆρχον πρὸς τούτοις ἐν Ἰταλίᾳ αἱ ἀψίδες· ἀλλὰ περὶ αὐλαίων οὐδὲν γινώσκουμεν βέβαιον. Κατόπιν ἡ γερμανικὴ ἀγριότης ἐξήλεψε καὶ αὐτὴν τὴν μνήμην εὐμαρῶν ἀναπαυτηρίων. Μόλις τῇ II' καὶ ΙΔ' ἑκατονταετηρίδι ἀναπαύονται ὅπως οὐν κομψαὶ κλῖναι, ἀνίκουσαι ἀποκλειστικῶς εἰς βασιλεῖς καὶ αὐλικούς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σωζομένων διαθηκῶν. Ἀκολούθως εἰσῆχθησαν αἱ μέχρις ἡμῶν παραδεδομένα ἀψιδωτὰ καὶ αἱ πτυλωτὰ κλῖναι, διότι ὡς οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ ἐτήρησαν τὰ στρώματα, οὕτως οἱ βόρειοι προεβλήοντο τὰ πτίλα. Ἀφ' οὗτο ὁ Ἰωάννης Κλάριος τῷ 1813 ἐπενόησε τὰς ἐξ ἐλαστικοῦ διὰ τοῦ ἀέρος πληρουμένας, ὃ δὲ Ἀρνὼ ἢ ὁ Γρὸς τὰς διὰ τοῦ ὕδατος κλῖνας, ἡ νεώτερα ἐπιστήμη καὶ φιλοκαλία ἐμηχανήσατο πᾶσαν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς Σαρδαναπάλους. Ὅσακις, φίλε ἀναγνώσκα, γρέφεις εἰς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς κλίνης σου καὶ δὲν δύνασαι νὰ κοιμηθῆς, ἀνακάλεσον εἰς τὴν μνήμην σου ὅπως αἱ ἑκατοντάδες Ἰσπανδικῶν χηνῶν ἐτίθησαν ἵνα πληρώσωσι τὸ προσκεφάλαιόν σου, ὅπως οὐραὶ καὶ χαιτὰ τῶν ἐν Πάμπας καλπαζόντων ἵππων ἀπεκόπησαν ἵνα γεμίσωσι τὸ στρώμά σου, ὅπως πρόβατα τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ῥωσίας ἐκάρησαν ἵνα σοὶ χορηγήσωσιν ἔρια, ὅπως οἱ Μαῦροι ὑπὸ τὸν καυστικὸν τῆς Αμερικῆς ἥλιον ἐκαλλιέργησαν τὸν βράμβακα, καὶ θὰ κοιμηθῆς.

Οὐχὶ πάντες εἶνε ῥάθυμοι, οἱ προτιμῶντες νὰ ἀναπαύωνται ἐν τῇ κλίνῃ μακρότερον τοῦ δειντοῦ χρόνου. Πρὸ 65' ἐτῶν κατῴκει ἐν τῷ χειριστῷ κοιτῶνι τοῦ φαυλοτάτου τῆς Βενετίας ξενοδοχείου πτωχὸς καὶ ἀσημὸς μουσικὸς, ὄνοματι Ῥοσσίνης· οὗτος, καίπερ ἔχων τὸ 21 ἔτος, ἐφοβεῖτο σφόδρα τὸ βενετικὸν ψῆχος· θέλων δὲ καὶ νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματα, ἔμενεν ἕρας πολλὰς ἐν τῇ κλίνῃ καὶ ἐμελοποίηε μελόδραμά τι. Ἐἶχε τελειώσῃ μίαν διφωνίαν, ὅποτε ὁ χάρτης ἐξέφορσε τῶν πενήγόντων δακτύλων του καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τὴν κλίνην· ὁ Ῥοσσίνης ἔκυψεν, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤδύνατο νὰ τὸν καταφθάσῃ ἐὰν μὴ κατέβαινε τῆς κλίνης· ἀλλὰ τὸ ψῆχος ἦν ἀφόρητον· «Ἐἰς κόρακος ἢ διφωνία ἴσ' (ἀνεφώνησε), θὰ τὴν γράψω ἐκ δευτέρου»· ὅτε καὶ τρεῖς ἢ μὴμη τῷ ἠρνήθη τὰς ὑπηρεσίας τῆς, δις δεκατρεῖς ὁ Ῥοσσίνης ἔκυψε μετὰ πόθου καὶ στεναγμῶν ὑπὸ τῇ κλίνῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνέστη. «Ἴσως θὰ ἦτο ἀπαίσιος οἰωνός, ἐὰν ἡ γειρόμην ἵνα τὴν ἐπάρω, ἀφ' οὗ ἔπεσεν· ἀς γράψω νῦν διφωνίαν». Εὐθύς δὲ ὅτε ἐτελειώσεν οἰδοῦ εἰσερχεται φίλος ἐπιστήθιος· «φίλε, εἶπεν ὁ Ῥοσσίνης, δοκίμασον ἐπὶ τοῦ κλειδολυμβάλου τὴν διφωνίαν ταύτην». Ὁ φίλος τὴν δοκιμάζει καὶ δὲν εὐρίσκει λόγους ἀπομότης ἵνα τὴν ἐπαινήσῃ. «Ἐκτεινον τώρα τὸν θραχιδιά σου ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ ἐξέτασον μίαν ἄλλην παλαιότεραν». ὁ φίλος εὐρέθει κειμένην δευτέραν ἀσυγκρίτως καλλιτέραν τῆς πρώτης. «Ἐἶνε ἡ αὕτη ἀγαπητέ μοι», λέγει ὁ Ῥοσσίνης, καὶ τῷ διηγείπει τὸ συμβάν· ἄμφότεροι ψάλλουσι τὰς διφωνίας, ὁ μὲν ἐν τῇ κλίνῃ, ὁ δὲ παρὰ τῇ κλίνῃ καὶ ἀμφοτέροι εὐρίσκουσι τὴν καταπεσοῦσαν προτιμότεραν· ἐκ τῆς δευτέρας ἐποίησε βραδύτερον ὁ ἐπιφανὴς μουσικὸς τριφωνίαν.

Πολλοὶ ὑψηλοὶ διαλογισμοὶ, πολλὰ ἡμερικὰ κατορθώματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐγκλήματα ὀφείλουσιν εἶναι ἀρχίνων εἰς προσκεφάλαιον.

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μεταφράσις Γ. Ζωχ'οῦ.]

468.

Ἰπάρχουσι μοχθηρὰ σοφίας καὶ δεινότητος μεγάλης παρὰ τῆς.

469.

Αἱ μὴ ἀναίτιοι εὐχαὶ οὐδέποτε εἶναι διακαεῖς.

470.

Τοῦ ἀνθρώπου ὁ χαρακτήρ κομίνεται ἀνά μέσον ἀρετῆς καὶ κακίας, σχεδὸν δὲ καθ' ὅλα ἔθνη οἶναι τῶν περιστάσεων.

471.

Κατὰ τοὺς πρώτους αὐτῆς ἐρωτας ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἐραστὴν, κατὰ τοὺς ἐρωτας δὲ τοὺς κατόπιν ἀγαπᾷ μόνον τὸν ἐρωτᾶ.

472. Καὶ ἡ ὑπερφάνεια, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ πάθη, συμπεριφορὰς ἀλλοκότου μετέχει. Δίσχυνεταί, λόγου χάριν, ὁ ἄνθρωπος νὰ ἠμολογήσῃ ἑταζήλοσ' ὡς, σεμνύνεται ὅμως, διότι ἐζηλοτύθει ποτὲ, καὶ διότι ζηλοτυπίας ἐπιτελεστικὸς εἶναι.

473. Σπάνιος εἶναι ὁ ἀληθὴς ἔρως, ἀλλ' ἐπισηπαιγιώτερος εἶναι ἢ φιλία ἢ ἀγάθη.

474. Ὁλίγων γυναικῶν ἡ ἀξία εἶναι διαρκεστέρα τοῦ κάλλους αὐτῶν.

475. Πολλάκις ἐμπροσθεν ἡμετέρας καρδιάς ἡμῶν τὰ ἀπάκρυφα, κρυφθέντα ἐν τῶν θυμῶν, ἀκρυφῶς ἐπιζητούντες, ἐπιτελοῦνται.

476. Πάντοτε ὑπὲρ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ρηνοῦ μένουσ' ἐπιδιώκοντες ἡμετέροις διαρκεῖται.

477. Ὁ Σπαθερὰ ἐπιπόνη καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐφρώτους χρησιμεύει καὶ πρὸς ἐκπύρωσιν καὶ παρατάσιν αὐτοῦ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πρό κρινων ἐτῶν ἀποβιώσας, διέσθινε τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο ἰσορροπιῶν. Βυλὸς, ἐπρὸς φέρει γοτὲ δέσπινον μεγαλοπρεπὲς εἰς διαφόρους λογίους. Βίς τὰ πέλος εἰς τὴν συνδαιτυμόνων ἐκείραται καὶ κάμνει πὴν ἐξ ἡς πρόποσινα Βίς ὑγείαν κοῦ κ. Βυλὸς, ἔαν δὲν ἀερεταται τὰ ἀθρὰ ἡμῶν, ἀερεταται ὅμως θανάσιμα ἡμῶν αὐτοῦ.

Βυλὸς, ἔαν δὲν ἀερεταται τὰ ἀθρὰ ἡμῶν, ἀερεταται ὅμως θανάσιμα ἡμῶν αὐτοῦ.

Βυλὸς, ἔαν δὲν ἀερεταται τὰ ἀθρὰ ἡμῶν, ἀερεταται ὅμως θανάσιμα ἡμῶν αὐτοῦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ παρομοῦ ἐγένοντο πολλάκις μεγάλαι συμφοραὶ, κοφότης, παραλύσις, θάνατος τοῦτου ἐνεκα προσηγορευον τοὺς παρνούμενους λέγοντες οἱ μὲν ἀρχαῖοι Ἕλληνες Ζεὺ πάσαι, οἱ δὲ νεώτεροι Ὑγεία, οἷον εὐχόμενοι νὰ μὴ πάθῃ τι κακὸν ὁ παρνούμενος. Ἄν θὰ ἦτο ἀρά γε καὶ ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων ἀρμόζουσα ἡ χοῆσις παρομοίας εὐχῆς, λ. χ. ἐπὶ πρῶτοπείρων στιχοῦργων, ἐπὶ νεογύμων;

ΛΑΗΘΕΙΑΙ
Διὰ τὸν ἀνόητον ἢ ἐπιδειξίς τοῦ πλοῦτου εἶνε ἀπόλαυσις
Προθυμότερον χαιρετοῦν τὸν ἐρ' ἀμάξης γινώριμον παρά τὸν πεζοποροῦντα φίλον.
Οἱ σιωπηλοὶ ἀνόητοι εἶνε ἐρωάρια κενὰ κλειδωμένα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὰ ἐπιθυμια τῶν τουργικῶν ταφῶν εἶνε ὡσὸν ἀπλά, ὡς ἀποτελοῦσι τὸ ἀντιθετον τῶν στομφοῶν χριστιανικῶν ἐπιταφῶν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ τὸ ὄνομα μόνον καὶ ἡ ηλικία τοῦ τεθνεώτος, ἐκλιπαροῦντος σιωπηλῶς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκφωνήσαν ἐνὸς φατιγῆ (τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ Κορανίου, ἀναλογουντος παρά τοῖς Μουσουλμανοῖς πρὸς τὸ Πάτερ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν), ἡ σκεψίς τις περὶ τῆς οὐθενίας καὶ ματαιότητος τῶν γυνῶν, ἡ ἀναγωγή τοῦ γοῦ πρὸς Θεόν, τὴν αἰτίον πηγήν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς ἰσοῦ ἢ ἰὺ τῶν ἐπιτυχιῶν τουτων.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐνωστέρος ἡσυχαστικῆς
Καὶ τοῦ ὁμοῦ πρακτικῆς,
Ὅστις ἔργον τοῦ πρῶτον
τὴν ταβέρναν εἶχε μόνον,
Μίαν μὲν δὲ κατὴν
Σαν πατέρα σύμβουλήν.
Ἐπεὶ ἂ ἄκουσε, παδί μου
Ποὺ νὰ ἔχης τὴν εὐχή μου
Ὅσοι μῆρες μὲ τὸ βῶ
Τὸ κραδί χωρίς νερό.
Ὅσοι μῆρες δίχως βῶ
Τὸ κραδί μὲ τὸ νερό.
Μὴ ἀρῶσιν ἡ σύμβουλήν
Καὶ τὴν πρόσχα πολὺ
Κ' ἔργον εἶμα κάθε μέρα
Νὰ βρωτήσῃ τὸν πατέρα
Ἄν ὁ μῆλας ἔχῃ βῶ,
ἢ ὁ βῶ βῶ καὶ νερό.
Ἢλλῃ τὸ παραμένο θέρος
Χρόνους μὴ ἀρῶσιν ὁ γέρος
Καὶ κακοὶ μὲ ἦρε πόνος
Ποὺ πάσχιζω τώρα μόνος
Καὶ νὰ εὐρῶ δὲν ἀπορῶ
Ἀνοῦ μῆλας ἐχῆ βῶ.
Καὶ ἰσοπὸν πρὸς ἡσυχίαν
Συνειδητῶς τελείαν,
ἢ ἐπειδὴ τῆ ἀληθείας
Καθὼς κάθουσ' ἀμαρτίαν
Ἐχέτωσ' ὁδὲν ἐχέτωσ' ὅτ
Τὸ κραδί χωρίς νερό.
Κατακούρητος Δουκὸς 1879